

anden Ret end den, der nærmest syntes knyttet til dem. Der er dog to Punkter i Lovforslaget, som ikke tiltale mig, og som jeg heller ikke anser for nødvendige. Jeg sigter herved til Bestemmelserne om, at Loven skal træde i Kraft fra Forelæggelsesdagen, og at den skal gælde for et Tidsrum af tre Aar. Med Hensyn til det første Punkt skal jeg bemærke, at det er noget usædvanligt, og at jeg overhovedet ikke ønsker, at man skal ind paa en saadan Praksis. Men jeg finder det heller ikke nødvendigt. Vel kan det siges, at det bliver noget ubestemt, naar Loven kommer til Anvendelse, dersom det først skal ske efter dens Indførelse i Lovtidende, men jeg vil ogsaa antage, at man maa kunne blive enig om et bestemt Tidspunkt i en ikke for fjern Fremtid, f. Eks. den 1. April. Dette Tidspunkt vilde forekomme mig passende, naar Loven kunde gaa hurtig igennem, ogsaa af Hensyn til, at det ligger forud for Flyttedag. Det er nemlig ikke saa overmaade let i den korte Tid at tage Borgerskab, naar man endnu ikke ved, hvilke Lokaler man vil kunne faa. For øvrigt skal jeg bemærke, at i de Oplysninger, som ere givne i Bemærkningerne til Lovforslaget, er det ganske vist anført, i hvor stor Udstrækning Adgangen til at løse Gæstgiverborgerskab er bleven benyttet i de senere Aar, men man savner fuldstændig Oplysning om, i hvor mange Tilfælde slige Borgerskaber ere faldne bort, saa man har egentlig ikke nogen klar Oversigt over, hvor stor den virkelige Tilgang er. Men jeg indrømmer, at den sandsynligvis er større, end man kan ønske.

Med Hensyn til det andet Punkt, Lovens Varighed, forekommer det mig, at 3 Aar ere en noget for lang Tid. Ædruelighedskommissionen maa kunne ende sine Arbejder og Regeringen forelægge et derpaa bygget Lovforslag forinden. Sagen er jo den, at Kommissionen blev nedsat i Henhold til en Bevilling paa den Finanslov, som blev vedtaget i 1902—03, saa den har arbejdet i 2—3 Aar eller i alt Fald over 2 Aar, og jeg mener ikke, man ved en særlig Lov som denne bør bidrage til, at dens Arbejde udstrækkes over en overmaade lang Tid. Jeg vilde finde det ret naturligt, naar man overhovedet vil gaa med til Loven, hvad jeg for mit personlige Vedkommende er villig til, at begrænse dens Varighed til 1. April 1907. Jeg tror, at det Aar, der nu kommer, maa være tilstrækkeligt for Kommissionen til at fuldende sit Arbejde og for Regering og Rigsdag til at træffe en Afgørelse om Sagen,

saa meget mere som netop Spørgsmaalet om Beværternæringen har været fremme i begge Ting for nogle Aar siden og følgende ikke kommer som noget ganske nyt. I 1897 blev der forelagt Folketinget et Forslag, som imidlertid ikke naaede længere end til Betænkning. Det blev atter forelagt i 1897—98, og endelig blev det i 1898—99 forelagt her i Landstinget, hvor man naaede til at faa vedtaget et Lovforslag, efter min Mening et godt Lovforslag, i hvilket den væsentligste Bestemmelse var, at man udskilte Handelen med Spirituosa fra Beværternæringen, saaledes at Lovforslaget kom til at angaa den egentlig Beværter- og Hotelvirksomhed. Det indeholdt ogsaa en Bestemmelse, som efter min Mening var meget sund og god, gaaende ud paa, at Beværternæring kun kunde forenes med Gæstgiveri, naar Herbergering var den overvejende Del af Virksomheden. Det kunde efter denne Bestemmelse ikke nytte, at man mødte med Lokaler som dem, der omtaltes af det ærede 3die Medlem for 11te Valgkreds (Rasmussen-Vandamgaard), eller med Lokaler, som kun kunde rumme et Par Senge, idet Herbergeringen under saadanne Forhold ikke kunde betragtes som den egentlige Hovedvirksomhed. Man var ogsaa inde paa ret gode Bestemmelser til Fremme af Afholdsvirksomheden. I det hele taget var Loven af den Beskaffenhed, at jeg meget beklager, at Folketinget ikke kunde gaa med til den. Jeg skal dog ikke komme ind paa de Bestemmelser, som i øvrigt fandtes deri, men jeg skal gentage, at jeg ønsker, der kun gives Ædruelighedskommissionen og Regeringen en kort Frist til at fremme deres Arbejder, saa at vi snart kunne faa et Lovforslag at se, og at jeg nærer Betænkelighed ved den Bestemmelse, som gaar ud paa at give Loven tilbagevirkende Kraft.

**C. C. Andersen:** Ja, som den sidste ærede Taler berørte, har Rigsdagen siden 1896—97 gentagne Gange haft Lejlighed til at behandle Spørgsmaalet om Beværternæringens Ordning her i Landet, men det har jo vist sig umuligt at komme til en Løsning, som Lovgivningsmagten kunde samle sig om. Jeg tror, Grunden hertil maa søges i, at man har søgt at skabe ensartede Regler for hele Landet, til Trods for at netop disse Forhold ere i høj Grad forskellige paa de forskellige Steder. Enhver vil sikkert erkende, at Forholdene i en By som København og Forholdene i en By paa den jydsk Hede ere saa vidt forskellige, at de vanskelig kunne bringes